

tilfældet. Det er altså en praktisk måde at få tingene organiseret på.

Så har jeg en bemærkning til hr. Albrechtsen med hensyn til denne diskussion om økologi i udviklingslandene. Ofte er de store miljøproblemer jo knyttet til fattigdommen på den meget direkte måde, at fattige folk er længst ude med hensyn til marginale jordområder. Det er dem, der presses op ad bakken, det er dem, der afbrænder det meste af skoven, og det er dem, der typisk dyrker med mindst viden – mest traditionelt – og oftest er deres såsæd noget, de har gemt af sidste års høst i deres eget lille landbrug.

Der er altså en meget, meget direkte og oftest farlig sammenhæng mellem fattigdommen og miljøbelastningen, også med hensyn til erosion, og det hænger selvfølgelig sammen med befolkningstrykket og politiske problemer omkring jordreformer. Der er magtpolitik i det, regulære økonomiske interesser. Realiteten er, at tanken om økologisk landbrug altså ikke fremstår som en smutvej, som uden videre ville være løsningen på problemerne. Jeg ser snarere økologisk landbrug i udviklingslandene som en interessant udfordring med hensyn til langsigtet bæredygtighed, som dér ligesom hos os bør gives større og større opmærksomhed, men altså ikke som en fiks måde til hurtigt at skabe andre og nye, meget bedre muligheder. Sådan er billedet.

Til hr. Ole M. Nielsen har jeg en bemærkning i forbindelse med diskussionen om, at vi må hjælpe ulandene til ikke at begå de samme fejl, som ilandene har begået med deres forbrugskultur. Hr. Ole M. Nielsen kom lige efter selv med en bemærkning om, at vi selvfølgelig ikke skal hindre dem i at gennemføre en industrialisering, og det er jo også rigtigt. Men dermed har vi også fået en illustration af det dilemma, der reelt er tale om for de fattige lande.

Lad mig endnu en gang takke for den brede opbakning. Det er inspirerende, og jeg synes, at der i de udvalg i Folketinget, som hele tiden følger dette arbejde, også er en god interesse-mæssig forankring. Jeg glæder mig til det fortsatte samarbejde.

Jens Hald Madsen (V):

Jeg vil gerne sige til miljøministeren, at spørgsmålet om, hvorvidt min argumentation var intelligent eller ej, tager vel mere udgangspunkt i,

om modtageren er i stand til at modtage og forstå det budskab, jeg kom med, og derfor vil jeg prøve at gentage det.

Mit budskab tager udgangspunkt i de problemer, der er blevet beskrevet i rapporten fra rigsrevisorerne i 1997 og er fulgt op af et notat fra statsrevisorerne fra 1998. De er også beskrevet af Knud Vilby, der er næstformand i det rådgivende udvalg for miljøbistand, så der mangler ikke argumentationer eller belæg for det, jeg har sagt.

Jeg vil gerne spørge miljøministeren: Hvad er det, der helt præcis forhindrer, at det hele ikke kan samles i Udenrigsministeriet? Udviklingsministeren siger selv, at miljøbistand ikke er en gave; man stiller nogle krav, og det vil sige, at man også stiller nogle krav, som vedrører udviklingspolitik og udenrigspolitik. Derfor vil jeg gerne spørge miljøministeren: Hvad er det, der forhindrer, at man kan udlåne de kvalificerede folk fra Miljø- og Energiministeriet og løse opgaverne via Udenrigsministeriet?

Udviklingsministeren siger, at miljøbistand ikke er en gave, men at der skal stilles nogle krav til de pågældende lande – også krav, der ikke direkte vedrører miljøbistanden. Jeg vil gerne spørge udviklingsministeren: Hører det ikke under Udenrigsministeriet og ikke under Miljø- og Energiministeriet? Ville det ikke være mere enkelt at samle det hele i ét ministerium i stedet for at have den situation, vi er i nu?

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransaard (FP):

Det, der kalder mig herop, er, at miljøministeren sagde i sin tale, at jeg var stolt over, hvad Danmark har gjort på miljøområdet. Jeg sagde, at Danmark var et af de lande eller måske det land i verden, der har gjort mest på miljøområdet, men også at Danmark har gået enegang. Vi er langt foran alle andre lande, og om det er noget at være stolt af eller ej, vil jeg lade andre bedømme. Men jeg vil sige til miljøministeren, at jeg er ikke særlig stolt af den miljødebat, vi har herhjemme. Jeg mener, den mange gange grænser til hysteri.

Det, jeg vil spørge miljøministeren om, og det, jeg var inde på, er: Når vi nu skal hjælpe – og det skal vi på miljøområdet – var det så ikke bedst, om vi hjalp ved at udnytte den ekspertise, vi har opbygget, i stedet for at bruge en masse millioner til at hjælpe med?